Mehmet Sezer

YÜRÜME

BİR YAŞAM HİKÂYESİ



KİŞİSEL GELİŞİM / MOTİVASYON

Hayat

YÜRÜME

BİR YAŞAM HİKÂYESİ

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-558-8
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 788
Başarı Dizisi : 162
Kitabın Adı : Yürüme Bir Yaşam Hikâyesi
Kitabın Yazarı : Mehmet Sezer
Yayın Koordinatörü : Erol Şahnacı
Editör : Coşkun Horuz
Kapak ve İç Tasarım : Vildan Ekşi
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2024
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu
Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Mehmet Sezer

YÜRÜME

BİR YAŞAM HİKÂYESİ

Hayat

İÇİNDEKİLER

Ömür ve Hayat 9
Birinci Bölüm: Armağanın Sunuluşu 14
İkinci Bölüm: Eğitim Yolundaki İlk Adımlar 22
Üçüncü Bolüm: Patikalardan, Şehrin Kaldırımlarına 31
Dördüncü Bölüm: Kendini Arayış 36
Beşinci Bölüm: Umut ve Gayret 41
Altıncı Bölüm: Düşünmek Aramaktır 46
Yedinci Bölüm: Okuldan Karakola 53
Sekizinci Bölüm: Bir Olmak 61
Dokuzuncu Bölüm: Güvenmek 67
Onuncu Bölüm: Firkat 73
On Birinci Bölüm: Karar Ânı 81
On İkinci Bölüm: Gönül Dili 86
On Üçüncü Bölüm: Öğretmenlik... 93
On Dördüncü Bölüm: Söz Ver 100

On Beşinci Bölüm: Ben'den Biz'e 107
On Altıncı Bölüm: Asla Pes Etme 120
On Yedinci Bölüm: Geceden Güne 131
On Sekizinci Bölüm: "Postmodern Zulümler" 143
On Dokuzuncu Bölüm: Ederden Değere 152
Yirminci Bölüm: Ağır Sorumluluk 164
Yirmi Birinci Bölüm: Bir Yaşam Biçimi Olarak Yürüme 177

Teşekkür…

Hayırlı ve yararlı olduğuna inanılan herhangi bir işi hakkıyla hitâma erdirmek isteyen bir kişi, birlik ruhuna sahip bir aileye ve sâlih yol arkadaşlarına ihtiyaç duyar. Hamd O'nadır ki, bu satırların yazarı her iki nîmete de sahip bir kuldur.

En başta ailemizin "kahramanı" olan yârenim Zeynep Sezer'e, ailemizin hekimi -nâm-ı diğer "neşter"- kıymetli oğlum Muhammed Cihad'a, evimizin ikinci annesi olan sevgili kızım Fatma Betül'e, "bücürük"ümüz, son göz ağrımız, kızım Kübra Şehadet'e, kitabın son okumasını yaparak değerli eleştiri ve katkılarını sunan kıymetli meslektaşım Mustafa Gün'e, beni kırmayıp kitabın editörlüğünü üstlenerek benimle yürümeyi kabul eden Coşkun Horuz kardeşime ve bu yolda yürürken yanımda olan tüm dostlarıma teşekkür ederim. Onların desteği, yüreklendirmesi ve emeği olmadan bu kitap vücut bulamazdı.

M. Sezer
Adana, 22 Ağustos 2022

Ömür ve Hayat

Yaşam/ömür, geçicidir. Hayat ise devam eder. Bu söz, alelâde bir kelime oyunu olarak -asla- görülmemelidir. Ömür, doğmak ve ölmek arasında geçen süre için kullanılır. Oysa hayat, doğmak ve ölmüş olmakla mukayyet bir süre ve hâl değildir. Mümin, Allah'a güvenen kimselere denir. Ve şüphesiz Allah vaadinden dönmez. O, bize öldükten sonra da bir "yaşam" olduğundan/olacağından haber verir. Kıyâmet günü, rûz-i mahşerde toplanmak için haşir (yeniden dirilme) olacağımızı bize ihbar eder. Sorgu ve sualimizin ardından herkes ebedî "makamına" intikal edecektir. Hâliyle hayat, ölmekle son bulan değil, bilakis asıl o zaman başlayacak olandır. Bu bakımdan "dünya hayatı" geçici, âhiret hayatı ise pâyidardır. Geçici olan için kendini hebâ eden, pâyidar olan âhiret hayatında hüsrana uğrar. Sorumluluk sahibi insanlar ve kullar olarak, dünya hayatının ıslâhı ve inşâsı için çabalamak üzerimize vâciptir. Fakat bu hâlin amaç olmayıp araç olduğunu unutmadan bunun için çabalamalıyız. Amacımız, rızâ-i İlâhîdir. Dünyanın huzur ve adâlet içinde yaşanılır bir yer olması için çabalamakla mükellefiz. Amma velâkin, bizler sonuçla değil, bu uğurda çabalamış olup-olmamakla sorumluyuz. Bu çaba içindeyken kural-kâide, meşrû-gayri meşrû, helâl-haram gözetmeden davranma ruhsatına hiç kimse sahip değildir. "Kitap"tan şaşmamak, çamura yatmamak ve en önemlisi de "amaca giden her yol mübahtır" düsturuyla davranmamak boynumuza borçtur!

Biz bu dünyaya hancı olmaya değil, yolcu olmaya geldik.

Öyleyse bize düşen, yürümektir. Yürümekte ısrar etmektir. Yürümek yaşamanın, çabalamanın, pes etmemenin diğer adıdır. Her yürüme, bir yolu gerektirir. Her yol, nasıl yürünmesi gerektiğini bize işâret eder. Yaptığımız bir şeyin kendisi esasa, nasıl yapacağımız ise usûle tekabül eder.

Bu uzun ve zorlu hayat yolunun yürünmesi, bir erkân gerektirir elbet. Bununla beraber bu yol, yalnız yürünecek kadar kısa ve ehemmiyetsiz de değildir. Yoldaş ve haldaş olmadan yol yürünür ve katlanılır değildir. Bu bakımdan yoldaş/refik, yoldan önce gelir. Usûlün ve yoldaşın seçimi yolu kolay ve keyifle yürünür kılacaktır.

Yürümekle mükellef kılındığımız bu dünya hayatı, er ya da geç son bulacaktır. Bu yolu hakkıyla yürüyenleri ebedî istirahat beklemektedir. Yolu hakkıyla yürümeyenleri, "yola yatanları", "yoldan sapanları" ise, elim bir meşakkat beklemektedir.

Ey okur! Kıymetli vaktini harcayarak eline alıp okumaya başladığın bu metin, sen gibi fâni bir kulun onur, emek, gayret ve sorumluluk bilinciyle kendini var etme çabasının hikâyesidir. Bu hikâyenin yegâne kahramanı kendisi değildir elbette. Kişi, dünyaya geldiği andan itibaren, "ötekine" muhtaçtır. Bu öteki çoğu kez annedir. Genel olarak ise aile. Canlılar içerisinde, öteki (anne, baba vd.) olmadan hayatta kalamayacak bir tek canlı varsa o da insandır. Bu minvalde, kurttan, kuştan, balıktan ve hattâ karıncadan bile âciz bir varlığız. Günün birinde "hikâyesi" olan bir şahsiyet oluverdiğimizde, dünyaya bir yetişkin olarak geldiğimizi sanma yanılsamasına düşeriz. Hâlbuki hakikat hiç de öyle değildir. Artıları ve eksileriyle, güçlükleri ve kolaylıklarıyla, güzellikleri ve çirkinlikleriyle bizi biz yapan etkenler ve bireyler vardır. Aile, bu bireylerin en önemli kısmını teşkil eden mukaddes yapıdır. Daha sonra ise arkadaş çevremiz ve içinde yaşadığımız toplum gelir. İnsanın "sosyal bir varlık" olması biraz da bu demektir. Öteki olmadan hayatta kalamayan ve

hayatta kalamadığı gibi bir birey/şahsiyet de olamayan varlığın adıdır insan. Bakmayın siz 'insan insanın kurdudur' diyenlere. İnsan insan arasındaki ilişki muhtemel değil, zorunludur. Bu ilişki ne oranda müspet olursa kişi o oranda insan olur. İnsan, insanlık pâyesini durduk yere ve kendiliğinden kazanmaz. Bu pâye kişiye "ötekiyle" kurduğu ilişkinin neticesinde verilir. Bu öteki her zaman yalnızca insan değildir. Tabiat, hayvanlar ve eşyâlar da öteki grubuna dâhildir. Dememiz o ki, aslında herkesin hikâyesi içtimâîdir, ferdî değil.

Elimizde tutamadığımız, hep önümüzde olan; kendisini yakalamak için hep çabaladığımız bir tek şey varsa eğer o da zamandır. Ömür, doğmak ve ölmek arasında geçen zamana denir. Bu zaman hiç dinmez, yavaşlamaz ve kesintiye uğramaz. Durduğu tek an, bizim artık "içinde" olmadığımız andır. O ânın adı, ölümdür. Bu ömür insana verilmiş bir imkân, bir mühlet ve bir imtihandır. Hayatımız boyunca yapacağımız hiçbir israf, bize verilen bu imkânı boşa harcamaktan daha büyük olamaz. Şüphesiz israf günahtır. En büyük imkânın israfı da en büyük günahlardandır. Tam burada şâire kulak vermenin tam vaktidir:

Yaşadıklarımdan öğrendiğim bir şey var
Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün evrene karışırcasına
Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana[1]

Yaşamak böyle değilse, kime ne yararı vardır? Her şeyi hakkıyla ve her şeyin hakkını vererek yaşamalı. Bu değilse eğer başka nedir yaşamak? Şüphesiz herkes kendisine sunulmuş bir imkân ve bir armağan olarak görmez dünyaya gelmiş olmasını. İnsanın insanla ve tabiatla kurduğu ilişkiyi büyük oranda

1 Ataol Behramoğlu, *Yaşadıklarımdan Öğrendiğim Bir Şey Var,* Adam Yayınları, 11. Basım, Temmuz 2001, s. 55.

bu algı ve bu kabuller belirler. Sahip olduğu ömrü kendine sunulmuş bir "armağan" olarak gören kimseyle, bir "cezâ" olarak gören kimsenin kendiyle, ötekiyle ve tabiatla kurduğu ilişki bir olmaz, olamaz. Armağan düşüncesine sahip olan kimse ilişkisini letâfet ve sorumluluk şuuru üzerinden kuracaktır. Cezâ olarak gören kimse ise bir hınç ve huzursuzluk üzerinden kuracaktır. Hayat, sürekli olarak üç unsur üzerinde cereyan eder. Adlandırma, anlamlandırma ve yaşama. İnsan, adlandırmadan ve anlamlandırmadan sürdüremez yaşamını. Bu bakımdan, herhangi bir hususu adlandırma biçimimiz anlamlandırma biçimimizi, anlamlandırma biçimimiz ise yaşama biçimimizi belirler. Hâl bu iken, armağan desek ne cezâ desek ne denemez.

Bu satırların yazarı, dünyaya gelmiş olmanın bir imkân ve yaşamın kendisine sunulmuş bir armağan olduğunun bilincinde sürdürmekte hayatını. Ümit ederim ki ey okur, bu hususta sen de benim gibi düşünüyor ve öyle sürdürüyorsun hayatını. Şimdi benimle bir yola çıkmaya ve bana yol arkadaşlığı yapmaya var mısın? Eminim ki birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var.

Çünkü, her hayat ve her kişi özgedir.

Hadi! Ver elini, düşelim yollara …

"Yola çıkan kişi, nereye ulaşabileceğini,
ancak yürüyüp, yolu aşıp, vararak bilebilir
-yol, yürünmeden, bilinmez…

Kendi yönünü bulamayan kişi için,
'yol' yoktur - bir sürüklenmedir
bütün 'yürüme'si…

Kendi yolunu bulamayan,
bütün yolları boşuna yürür."[2]

2 Oruç Aruoba, *Yürüme,* Metis Yayınları, 11. Basım, Nisan 2019, s. 105.

Dünyaya gelmek, bir saldırıya uğramaktır. Doğan bebek, havanın ciğerlerine olan saldırısının verdiği acıyla haykırır. Soğuk saldırır bize, sıcak saldırır. Açlığın, hastalığın, korkunun saldırılarını savuşturma yoluyla yaşarız, hayatta kalırız. Yaşıyor olmak, savaşıyor olmaktan başka bir şey değildir. Bir gün son nefesimizi verdiğimizde bize yapılan ilk saldırıyı tamamen püskürtmüş oluruz. Savaş bitmiştir.

İnsan yavrusu, uğradığı saldırıdan korunmak için önce en yakın çevresinin yardımından yararlanır. Ana kucağı, bütün saldırılara karşı ilk barınak, ilk sığınaktır. Sonra derece derece başka korunma bölgelerine uğrar insanoğlu. Ailesi, dostları, kavmi ve belki bütün insanlık, bir tek insanın yüzyüze geldiği saldırılarda bazen bir zırh, bazen bir kalkan olarak kullandığı unsurlar sayılabilir.[3]

3 İsmet Özel, *Waldo Sen Neden Burada Değilsin,* TİYO Yayınları, 6. Baskı, Ocak 2017, s. 9.

Birinci Bölüm
Armağanın Sunuluşu

'Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk / Hiçbir yere gitmiyor.'[4] diye bir dizesi vardır Edip Cansever'in. Bu dize şüphesiz bir hakikati terennüm ediyor. Tıpkı "ağaç yaşken eğilir" atasözünde olduğu gibi. Çocukluğumuz, geçmişimizdir ve geçmişimiz özünde hiçbir yere gitmez. Geçmemiştir çünkü içinde bulunduğumuz an ve geleceğimiz bitimsiz bir biçimde birbiri tarafından şekillenir. İnsan, bilgi, beceri ve tecrübelerinin toplamıysa eğer -ki öyledir- tüm bu kazanımlar, dünün/geçmişin hâsılasıdır. İçinde bulunduğumuz an dünün/geçmişin tecrübesi ile değerlendirilir ve yaşanır. Geçmişimiz, hâfızamızdır. Gelecek düşüncemiz/tasarımımız da dün ve bugünün ışığında anlamlandırılır ve kurgulanır. Dün yaşananlar bugünü, dün ve bugün yaşananların toplamı ise yarını/geleceği biçimlendirir. Fakat henüz yaşanmamış da olsa, gelecek, yaşanması hayal edildiği biçimde ve neticesinde kendisine hazırlık yapılan, ona göre pozisyon alınan bir mefhum olarak bugüne biçim ve anlam verir. Hâl bu iken, müşahhas olarak inkişaf eden gerçeklik şudur: Durağan/statik ve edilgen bir biçimde "orada öylece duran" ne bir dün/geçmiş ne bugün ne de bir gelecek söz konusudur. İnsan, an be an bu zaman mefhumlarının tazyiki, imkânı veya baskısı altındadır. Bu bakımdan çocukluğumuz "gökyüzü gibi bir şey"dir hayatımızda. Fakat genişliğiyle değil, hiçbir yere gitmeyen yanı

4 Edip Cansever, *Şairin Seyir Defteri*, Adam Yayınları, 11. Basım, Temmuz 2002, s. 199.

ve hâliyle. Çocukluk, kimisi için kapanmayan büyük bir yara, kimisi için kapatılamamış bir yoksunluklar boşluğu, kimisi için ise anımsandıkça yüzünde tebessümlere vesile olan, güzelliklerle bezeli büyük bir imkânlar silsilesidir. Bunların yanında hepsinin terkibi olan bir çocukluk da mümkündür elbette.

Öyle ya da böyle, yok iken, bir hiç iken, varlık deryasında esâmemiz dahi okunmazken bizleri var ederek ete-kemiğe büründüren, insan diye yaratıp muhâtap alan, yaşamı bize armağan olarak sunan Allah'a her dem şükretmeliyiz.

* * *

Doğduğum gün net olmamakla birlikte Mersin'in Erdemli ilçesinin bir köyünde, 1964 yılında gelmişim dünyaya. Annemin söylediğine göre ekinlerin derildiği bir dönemde doğmuşum. Ekin derme biz Yörüklerde ekinlerin biçilmesi anlamında kullanılır. Günümüz modern kentli insanı, muhtelif olay ve olguları böyle adlandırmaz oldu. Tabiatla bağını yitirmiş olanların anlamlandırabileceği bir şey değildir annemin doğumumu tarihlendirme biçimi. Artık her şeyin gözlendiği, gözetlendiği, günü gününe kayda alındığı zamanlardayız. Haziran temmuz aylarında dağlarda ekinler biçilirken belki bir kıl çadırda dünyaya gelmişim. Evimiz olan bu kıl çadırı belirli mevsimlerde başka yerlere taşır oralara kurardık. Konar göçer bir hayat yaşamak Yörüklüğün şanındandır. Babam hayvancılıkla uğraşırdı. Nisan aylarının sonlarına doğru havalar ısınmaya durdu mu yaylalara çıkılır, çadır dağ başlarına kurulurdu. Ekim ayının sonlarına doğru kış bastırmaya başlayınca da ılıman iklime sahip olan sahil bölgelerine inilir ve çadır oraya kurulurdu. Çadırlarda yaşıyor ve sahip olduğunuz hayvanları ahırlarda değil de ağıllarda tutuyorsanız mevsimleri/hava şartlarını gözetmek hayatta kalmak için olmazsa olmaz bir önem teşkil eder. Bu bakımdan konar göçerlik keyfi değil bir zorunluluk

hâlidir. Mevsimler dönüp de göçme vakti gelince neyimiz var neyimiz yok toplayıp çuvallara koyardık. Çuvalları da dönemin en değerli yük ve binek aracı olan develerin "hamuduna" yüklerdik. Devenin hörgücüne bizler hamud derdik. Babamın kendileri üzerinden geçimini sağladığı hayvanların çeşitliliğini, yük ve binek "aracımız" olan develeri ve atları, dağlarda ve ovalarda yaşıyor olmamızın sonucu olarak doğal ortamında görme lütfuna eriştiğim hayvanları düşündükçe, çocukluğumu geçirdiğim ortamın tüm zorluklarına rağmen büyük bir nimet olduğunu bugün çok iyi anlıyorum. Yine aynı şekilde, onlarca meyve, sebze ve çiçeğin yerde mi yoksa ağaçta mı yetiştiğini, hangi mevsimde çiçeğe durup hangi mevsimde meyveye döndüğünü yaşayarak öğrenmiş olmak büyük bir imkân ve lütuf değil de nedir? Şehirlerde doğup, şehirlerde yaşlanan, ayakları toprağa hiç basmayan ve saydığım güzelliklerin hiçbirine şahit olmadan ömür süren kimselere, hep üzülerek bakmışımdır. Bu yoksunluklar, bugün şehirlerde doğup büyüyen bazı kimselerin şefkat ve merhamet duygusundan uzaklaşmasının en temel nedenlerinin başında geliyor olsa gerek. Elbette bugün herkes Yörükler gibi dağlarda ve ovalarda göçebe hayatı yaşasın demiyorum. Fakat tabiatı ve dünyada kendileriyle birlikte yaşadığımız canlıları daha çok tanıyıp sevmemiz gerektiğini söylüyorum.

Aynı anne babadan dört kardeşiz. Ben, dört kardeşin en küçüğüyüm. Annem babamın üçüncü eşiydi. Babamın ilk eşinden beş kardeşimiz, ikinci eşinden ise iki kardeşimiz dünyaya gelmiş. Benim annemden dünyaya gelenlerle birlikte on bir kardeşiz. Babam annemle evlendiğinde ilk eşi hayatta değilmiş. İkinci eşi, bizim de "koca ana" dediğimiz Eşe Durdu Sezer, babamızın resmî nikâhlı eşiydi. Kendisi hayattayken, babam annemle evlenmiş. Eşe annemizle öz annemiz arasındaki ilişki çok güzeldi. Aralarında yaşanan herhangi husumete hiçbir zaman tanık olmadık. Hâkezâ bizimle onun arasında da hiçbir

zaman husumet yaşanmadı. Bilakis üzerimizde çok emeği vardır. Babam annemle evlendiğinde kendisi altmış yaşına yakınken annem de yirmi beş-otuz yaş arasındaymış. Ben dünyaya geldiğimde babam altmış dört yaşındaymış. Annem daha genç olması sebebiyle dışarı işleriyle ilgilenirken Eşe annemiz ev içi işlerine bakardı. Eşe annemiz bizi diğer çocuklarından hiç ayrı tutmazdı. Ailemizi çok iyi tanımayan bir kimse hanemize gelse hangi çocuğun hangi eşten olduğunu ayırt edemezdi. Annelerimiz arasında her daim saygıya ve sevgiye dayalı bir ilişki vardı. Babamın ilk eşinden olan kardeşlerim dâhil olmak üzere aile fertlerimin tümüyle güzel ilişkilerim oldu. Hâlihazırda hayatta olanlarla da sıkı bağlarımız vardır. Elbette her ailede olabilecek düzeyde yaşadığımız ufak tefek tatsızlıklar da olmadı değil. Fakat bunlar bir aile olduğumuz gerçeği ve güzelliğini değiştirmeye yetmedi.

Kişinin ailesini, içine doğduğu kültür ve coğrafyayı seçemediğini, bilmeyenimiz yoktur. Bunları seçmemiş olmamız onları kötü yapmaya yetmez. İçinde bulunduğumuz şartları ister biz seçelim ister onlara maruz kalalım yapmamız gereken ilk şey olanaklarımızın neler olduğunun ayırdına varmak olmalıdır. Sahip olduğumuz şeylerin yetersizliğinden şikâyet edip durmak ne bize ne de içinde yaşadığımız topluma bir fayda sağlar. Her değerden birçok değeri, her imkândan birçok imkânı doğurmasını ve üretmesini bilmeli insan. Yetişkin bir kimse olduğumuzda içine doğduğumuz (aile, kültür ve coğrafya) yapıların bizi biz yapan yapılar olduğunu görürüz. Elbette aklı başında bir kimse ve bir şahsiyet olduğumuzda bu yapılar karşısında sadece edilgen bir konumda yer almayız. Bunlar tarafından şekillendiğimiz gibi, bunları şekillendiren ve yeniden "kuran" aktörler oluruz. Hiçbir zaman ve hiçbir hususta kişiler bütünüyle edilgen veya etkin olamazlar. Süreç, sürekli olarak bir etkileşim içinde cereyan eder. Genel itibariyle kişiler, içinde oldukları yapıların anlam ve değerleri üzerine düşünmezler.

Cereyan eden bu etkileşimin etki ve boyutlarını gözlemez ve yaşananların içinde bir "figüran" gibi yer alırlar. Oysa insana yaraşan figüran değil, aktör olmaktır. Kişi figüran konumunda olduğunda aile, kültür ve toplum üzerinden "miras olarak" edindiği dil, din, ırk, örf ve buna benzer hususların salt olarak değerli veya değersiz olduğunu düşünebilir. Akabinde bunlar üzerinden lüzumsuz bir gurur veya utanca kapılabilir. İnsanın dahli olmadığı/maruz kaldığı şeyler üzerinden gurur veya utanç duyması akılla izah edilebilir bir durum değildir. Şahsımın, Yörük/Türkmen bir ailenin ferdi olması tek başına gurur duyulacak bir şey olmadığı gibi utanılacak bir şey de değildir. Herhangi bir ırkın ve kültürün ötekine bir üstünlüğünün olduğu veya olabileceği düşüncesi akla uygun olmadığı gibi inancımızın sabitelerine de külliyen aykırıdır. Kişi ancak dahlinin, emeğinin, bilgi ve birikiminin sonucu olan şeylerden övünç duyabilir. Bunun yanında, utanç duymasını gerektirecek şeylerin de yalnızca tercihlerinin sonucunda meydana gelen şeylerde aranması gerektiği unutulmamalıdır. Anadilini ve ırkını kendisi seçmemiş olan kişinin, bunlardan utanç veya gurur duyması ahmaklık nişânesidir. Meseleyi biraz daha deşecek olursak, insanların kahir ekseriyetle dinî inançlarını dahi kendilerinin seçmediğini ve fakat yer yer bundan gurur duyduklarını görürüz. Anadilimizi ve ırkımızı istesek de biz seçemeyiz. Her tür ırk üstünlüğü iddiası şeytanın ekmeğine yağ sürme teşebbüsüdür. Zira şeytan ırkçılığın -deyim yerindeyse- atasıdır. Ateşten yaratılmış olmak nasıl ki şeytanın bir tercihi ve emeğinin sonucunda olmadıysa Âdem'in topraktan yaratılması da onun bir tercihi ve emeğinin ürünü değildi. Oysa şeytan Âdem'e secde etmeyi reddettiğinde buna gerekçe olarak ateşten yaratılmış olmasını öne sürdü. Fakat unutmamalıyız ki bu Allah tarafından kabul görmedi.

Anadilimizi ve ırkımızı istesek de biz seçemeyiz, demiştik. Peki dinî inanışımız da öyle midir? Elbette hayır. Günümüzde

anne-babasının sahip olduğu dinî inancının dışında bir dine/inanışa mensup kişilerin toplum sathında oranı nedir? Azıcık dikkatle bakıldığında, şüphesiz bu oranın çok düşük olduğu görülecektir. Dil ve ırk bahsinde seçen değil, maruz kalan olmamız her ne kadar anlaşılır bir durumsa dinî inanç, hayat görüşü ve muhtelif hususlardaki kanaatlerimizin bütünüyle bize ait olmaması da düşünülemez bir durumdur. Dün olduğu gibi bugün de dünya üzerinde akan kanların büyük bir kısmı din, ideoloji ve ırk ayrımlarının birer imkân ve ülfet vesilesi olarak görünmesi yerine kin, nefret ve düşmanlık aracına dönüştürülmesi yüzündendir. İnsan, sahip olduğunu iddia ettiği her fikir ve inancı farkında ve şuurunda olarak seçmişse insandır. Kişi, hazırda bulduğu ve kendisine "kullanışlı" gelen fikir ve inançlara değil, aklının yattığı ve kalbinin mutmain olmasını sağlayan fikir ve inançlara tutunmalıdır. Kendi irademizle seçmediğimiz değerler bizim değerlerimiz olamaz. Seçtiğimiz değerlere aidiyet duymada ve sadakat göstermede kararlılık içinde olmamız ancak irade ve şuur ile mümkündür. Meseleleri bu şekilde anlamlandırmak ve değerlendirmek uzun bir yolculuk olan hayat yolunu makul ve makbul bir biçimde yürümemizi sağlar.

Böylesi büyük bir ailenin ferdi olmaktan dolayı zaman zaman kendimi şanslı hissettiğim olmuştur. Ben yaşlarda yeğenlerimin "dayı" diyerek elimi öpmeye çalışmaları ilginç oluyordu hâliyle. Netice itibariyle insanın geniş bir ailesinin olması güzel bir şey. Neredeyse her yaştan ve her karakterden kardeşleriniz ve yeğenleriniz oluyor. Bunun öğretici ve kişiyi olgunlaştırıcı bir yanının olmadığını kim söyleyebilir?

Fakat ben 1984 yılından itibaren bu geniş ve güzel ailemden ayrılmak durumunda kaldım. O zamanlar yirmili yaşlarımdaydım. Ayrılmak derken, ailemin yaşadığı yer olan Erdemli'den ayrıldım. Şimdilerde oraya özel gün ve haftalar dışında sadece

yazları gider oldum. Bunun yanında bana ihtiyaçları olduğunu gördüğüm her zaman da yanlarında olmaya devam ettim.

Şu anda ise aileden birçok kişi vefat etmiş olduğundan sağ kalanlarla görüşüyoruz. Ailemizin en küçüğü olduğum gibi hayatta olan tek erkek evlat da benim. Ağabeylerimden sağ olan, maalesef yok artık. Beni doğuran Fatma annemden üç, Eşe annemizden de bir ablam olmak üzere toplam dört ablam var bugün hayatta.



Mehmet Sezer

YÜRÜME

BİR YAŞAM HİKÂYESİ

"Yavaşla ki tez varasın" diye bir sözü vardır eskilerin. İnsan hızlı oldukça, işlerini aceleyle yaparak birçok işini daha kısa sürede halledeceğini zanneder. Oysa durum çoğu kez bunun tersine sonuçlanır. Hızlı olmak, ilgili şeye yakından bakıp derinlemesine odaklanma kabiliyetimizi elimizden alır. Vukufiyete ermek, yavaşlamak ve odaklanmakla mümkündür.

Günümüzde hayatın "hızlı akıyor" olması bizim de hızlı hareket etmemiz gerektiği gibi bir yanılgıyı bize dayatıyor. Kapitalist tüketim toplumunda, insanı düşünmekten alıkoymak için her şeyin "hızla akması" sağlanır. Bu hız sağanağı altında insan, sadece yetişebilmeyi, diğer bir ifadeyle hiçbir şeyden geri kalmaması gerektiğini düşünür ve can havliyle koşuştururken bulur kendisini. Hız, hiçbir şeyle sıkı bir bağ geliştirerek hakkıyla ilgilenmemize izin vermez. Tam bu noktada yürümek, hıza karşı olmaktır. Anlamaya, kavramaya, hatırlamaya ve olan bitenin en ince ayrıntısına varmaya çalışmak ve bunun için hissederek adımlarını atmaktır. Yavaşlık, tembellik değildir. İşimizi savsaklamak ve hımbıllık hiç değildir. Acelecilik ve hız ise teennî ve ihtiyatın katilleridir.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 515588

.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari